

Voor de één betekent de zomer vertrekken naar verre oorden, voor de ander juist blijven waar hij of zij is. In deze serie vertellen lezers hoe hun vakantie eruitziet. Deze week het verhaal van Ariana en Gerda.

Zomer
SERIE

THUIS

‘Ik hoef niet zo nodig wég’

Aan haar ezel vergeet Ariana Muller (80) soms de tijd. Dan zit ze in haar appartement in Vaassen gebogen over een schilderij van een Surinaamse rivier, een bananenboom of een uitbundige bosrand. Uren kunnen ongemerkt voorbijgaan. “Ik denk vaak: jeetje, is het al zo laat?”

schilderen. Het schilderen is één van de redenen waarom Ariana weinig behoefte voelt om in de zomer op reis te gaan. Maar eigenlijk is dat niets nieuws. Ook vroeger, toen haar kinderen nog klein waren, ging ze zelden op zomervakantie. “Sinds 1981 ben ik alleen. Ik zorgde in mijn eentje voor mijn kinderen en van vakantie kwam het niet.”

NAAR SURINAME

Die verbondenheid met andere plekken ontstond pas later, vooral via haar zoon. Hij raakte gefascineerd door Suriname, liep er stage en is er uiteindelijk gebleven. Sinds 2001 woont hij daar. Daardoor kwam het land ook in haar eigen leven steeds dichterbij. Haar kinderen hebben Surinaamse roots, waardoor het land voor haar ook een persoonlijke betekenis kreeg.

“Vanaf het moment dat het in Nederland donker en koud wordt, ga ik meestal voor enkele maanden naar hem toe. Daar trek ik de natuur in, maak foto’s van bomen, rivieren en het binnenland, om die later thuis om te zetten in schilderijen.”

DICHT BIJ HUIS

Of ze komende winter weer die kant op gaat, weet ze nog niet zeker. “Ik word ook een dagje ouder”, zegt ze. “En ik heb mijn kwaaltjes. Maar als het lukt, ga ik graag.” In de zomer blijft ze in ieder geval waar ze zich het meest op haar plek voelt: dicht bij huis. “Hier heb ik alles.” En zolang er nog verf op haar kwasten zit en een leeg doek wacht, is dat precies genoeg.

Ariana blijft deze zomer thuis. Ze schildert graag en begeleidt als vrijwilliger een schilderclubje in een woonzorgcentrum.

Op haar tachtigste schildert Ariana nog vrijwel dagelijks. Verf, kwasten en doeken hebben een vaste plek gekregen in de kleine slaapkamer die dienstdoet als atelier. Onlangs stond ze zelfs nog op een kunstmarkt in Dronten, waar ze een aantal van haar werken verkocht. Het schilderen is één van de redenen waarom Ariana weinig behoefte voelt om er in de zomer op uit te trekken.

ALTIJD IETS TE DOEN

Waar veel mensen vakantieplannen maken, blijft zij meestal thuis. Vaassen biedt haar alles wat ze nodig heeft. Binnen enkele minuten fietst of wandelt ze het bos in, terwijl aan de andere kant van het dorp de weilanden beginnen. “Mijn dochter woont vlakbij. Thuis is er genoeg te doen: de boekenkast staat vol, er ligt altijd wel een schilderij waar ik aan bezig ben of dat nog wacht. Ik hoef niet zo nodig weg”, zegt ze.

GEEN BEHOEFTE

Al ruim dertig jaar doet ze vrijwilligerswerk. Tegenwoordig begeleidt ze op vrijdagmiddag een schilderclub in een woonzorgcentrum. “Eén dame is 99 en een andere 97. Het is heel leuk om te doen. Daarnaast loop ik eens in de vier weken de koffieronde. Dan ga ik langs alle kamers om bewoners iets te drinken te brengen en een praatje te maken.” Het vrijwilligerswerk geeft haar veel voldoening. Tegelijkertijd blijft er voldoende tijd over voor haar grootste hobby:

‘Vervelen
doe ik me
nooit’

Gerda maakte een rouwreis op Terschelling via Walk of Grief.

OP PAD

‘De reis heeft me sterker gemaakt’

Na het overlijden van haar man maakte Gerda Eijpe (68) een rouwreis naar Terschelling. “De laatste dag liep ik kilometers langs de zee. Het regende en waaide. Mijn man Fred was gek op de zee. Terwijl ik daar liep, had ik het gevoel dat ik in gedachten met hem sprak. Ik vroeg hem als het ware om toestemming om verder te gaan.

Door jaren van zorgen was ik mezelf ergens kwijtgeraakt. Tijdens het wandelen groeide het besef dat ik niet alleen voor Fred wandelde, maar dat het nu ook mijn tijd mocht zijn. Alsof ik dacht: het is goed geweest”, vertelt Gerda. Haar man kreeg Alzheimer toen hij 56 jaar was. “Uiteindelijk is hij ruim dertien jaar ziek geweest. Ik werkte nog volop en kwam, toen hij in een verzorgingshuis woonde, tot het laatst bijna dagelijks bij hem. Mijn leven stond jarenlang in het teken van zorgen.” Gerda was een halfjaar met pensioen toen hij overleed. “Ik dacht dat ik in al die jaren al veel verdriet had verwerkt, maar viel toch in een enorm gat. Alles waar mijn leven om draaide, viel weg. Het werd stil. Dan zit je ’s morgens op een stoel en denk je: en nu? Ik wandelde nog wel iedere dag een halfuurtje, maar verder was ik somber en zag ik het liefst zo min mogelijk mensen.”

‘Er was
meteen
verbinding’

WARM BAD

Op zoek naar hulp bij haar rouw kwam ze terecht bij de Walk of Grief op Terschelling. Deze organisatie ontwikkelde een rouwpad, maar organiseert ook begeleide rouwretraïtes. “Ik meldde me aan, maar vond het ontzettend spannend. De reis naar Terschelling was al een hele stap voor mij. Ik was nog nooit op een Waddeneiland geweest.” Eenmaal aangekomen voelde het als een warm bad. “We waren

met acht mensen en er was meteen verbinding. Tegen het wandelen zag ik een beetje op, want je gaat door bossen, over duinen en stranden. Maar je wordt gedragen door alles om je heen: de natuur, de stilte, de ruimte, de zee. Daardoor kwamen mijn emoties heel dichtbij. Meer dan thuis. We hebben gehuild, maar ook veel gelachen. Het voelde letterlijk als stap voor stap door je verdriet heen lopen.”

LOSLATEN VAN VERDRIET

Vooral de laatste dag maakte indruk. “We kregen allemaal een bloem mee en liepen naar het einde van de pier. Toen ik die bloem losliet, voelde het alsof ik ook iets van mijn verdriet losliet. Alsof ik Fred losliet en tegelijkertijd ruimte maakte voor mezelf. Ik ben eigenlijk een nuchter mens, maar vond dit zo mooi.” Thuis merkte ze dat er iets was veranderd. “Mijn dochter zei: ‘Mam, je praat anders. Je kijkt anders.’ En dat klopt. Deze reis heeft me niet ‘verdrietloos’ gemaakt, maar wel sterker. Fred was militair en heel sportief. Aan het einde van iedere wandeldag keek ik even naar boven en zei hardop tegen hem: het is me weer gelukt jongen, je kunt trots op me zijn.” In september gaat ze terug naar Terschelling. “Niet om de route opnieuw te lopen, maar omdat dat landschap iets met me heeft gedaan. Die stilte, die ruimte, die natuur. Deze rouwreis heeft echt iets in beweging gezet.” ■

Tekst: MARLOES DE MOOR

Foto's: PRIVÉARCHIEF

